

Viimane kord, kui lavale astusin, käis seal läbi ka tükk nimega „Iga lõpp on uus algus“ ...

Jako Jõgi, 37. lend

Mõni vahva seik

Ilmselt kõige jaburam asi, mida me aga klassiga Suure Teatriõhtu tarbeks teinud oleme, on ülielusuur papist lavka. Meil oli selle jaoks reaalselt kokku pandud oma klassist kunstiiim, kes aitas seda monstrumit välja lõigata, värvida ja disainida. Detailideni läbimõeldud ja teostatud protsess. See nägi ikka väga uhke välja: kollane kere, aknad, rattad, suur silt, kus LAVKA kirjas, ja kaks lavkameest – no pean ütleva, et ikka väga uhke tunne oli sellise lavkabussiga lavale rullida.

Meenub meie klassi tähetund, kus tegelikult teatriõhtu oli meie jaoks kõigest pjedestaali esimene aste, sest edasi läksime me juba oma kooli esindama Saaremaa Miniteatripäevadele. See lavastus oli selles mõttes eriline, et rääkis mingis võtmes meist kõigest, rollid olid kirjuta-

tud näitlejatele, mitte vastupidi. Lõpuks sai meile osaks au esindada Kooliteatri festivalil kogu Saaremaad. Meie kirju klassikoosulus võistles teatritruppide vastu. Mäletan endiselt naerupisarates Aleksander Eelmaad ja lavastaja Andres Noormetsa, kes ütles, et meie „koorilaulu“ realistlikkust on ta üritanud professionaalsete näitlejatega tulutult saavutada. Nii ausalt laulavad mööda vaid rikkumata hinged. Kes juhtus kuulama, see teab.

Kuna me olime äsja võtnud koera ega tahtnud teda üksi koju jätta, magas Frida rahulikult kottis. Kui mina lavale tuln ja ema möödaminnes Fridalt küsis „Kes see on?“, sütitas see temas sellise leegi, et ema nägi põhimõtteliselt terve etenduse vaeva, et koer süles hoida, et ta lavale ei jookseks mu nägu lakkuma.

Mäletan, et mängisin ühte väga luulelist rolli. Kui lavalt maha tuln, öeldi, et mu hää oli nii vaikne, et seda polnud kohati kuulda. Üllatuseks sai see roll palju tunnustusi. Neile, kel pole palju oratorihäält: näidelda saab ka õrna häälega, aga nii, et vähemalt esimene rida kuuleks.

Suur Teatriõhtu on üks suur tunnetespekter – segu (ootus) ärevusest, rõõmust, pisaratest, magamata öödest, aga ka eufooriast, lõputust tänutundest, eneseteostamise rõõmust ja paljust muust. Kõige eredamalt on ehk mees see, kui noor ajakirjaniku hakatis tähtsasse žüriiruumi lubati – sellega avanes ju täitsa uus teatriõhtu dimensioon.

Mäletan eredalt, kuidas mängisin televisoorit, ülemine kehapool pappkastis ja pikad siredad sääred miniseeliku alt

publikule näha. Rahvas naeris ennast puruks. Vähemalt nii suurelt otsustasin selle enda mällu jätta. Etenduse sisu ei mäleta enam üldse, kusjuures.

Suhtumine surnud linnuse näidendis „Kontor“. Edgari kuhu, keda ei näinudki, mõjus ennustusena, mis hiljem täituski. See pala, mis kohustuslikku temaatikat tahtlikult eirates lavastati ja mängiti, ajendas mind romaanis „Hingeside“ looma pilti ületehniseeritud inimõiguste kontorist.

Eredalt on mees, kuidas aastal 2012 teose „Mängi elu“ jaoks pidin rolli täitmiseks juuksed siniseks spreitama ja tantsuoskused kapist välja võtma. Ma arvan, et seda sinist spreid võib siiani mõnest klassist leida, sest pikkadele juustele läks seda nii mõnigi purk.

Olen teatriõhtuid jäädvustanud fotodele juba aastast 2005. Vaadanud kõiki etendusi läbi pildiotsija. Kõik see on sulandunud värvide, kujutiste ja tegelaste virvarriks, millest kerkivad esile eredad hetked. Pildid, mis meenuvad kohe, kui öelda Suur Teatriõhtu.

Olen ikka öelnud, et ei jõua ära oodata, kui etenduste videod valmis saavad – saaks ka etendusi näha! Aga tegelikult on saalis selle kõige kogemine hoopis midagi muud.

Ja tõesti – iga lõpp on ju millegi uue algus ning teater jääb!

Gert Lutter, fotograaf

Meenutasid Riin Oeslg, Henri Kaus, Hanna Martinson, Sabine Suuster, Triin Kand, Teele Viira, Genadi Noa ja Gita Siimpoeg.



Suur Teatriõhtu 2005. 12.b etendus „Üheksas“. Foto Gert Lutter

Suur Teatriõhtu ~ see on uks koolilavalt eluteatri rambivalgusse.

Maidu Varik, õppealajuhataja

Mul on ainsa KG vilistlasena olnud harukordne võimalus olla gümnaasistina Suurel Teatriõhtul osaleja ja nüüd õpetajana ka korraldaja.

Seega olen näinud kahte külge – kuidas valmistub ürituseks gümnaasist ja mida see talle tähendab – loomeprotsess ja öised ühised proovid klassiga, tulemuste üle rõõmustamine, oma klassi üle uhke olemine – need emotsioonid on mul gümnaasiumiajast ühed eredamad siiani. Nüüd korraldajana tunnen igal aastal vastutust luua novembrikuu õhtul koolimajas seesama tunne, mida ise osalejana tundnud olen. Et teatriõhtu on midagi suurt ja olulist, selleks valmistumine on protsess, millesse on mõtet panustada ja mis on väärt vaeva nägemist

Lelet-Aavik Part, 31. lend, Suure Teatriõhtu peakorraldaja 2017. aastast



Suur Teatriõhtu 2019. 12.b etendus „Journey“. Foto Gert Lutter

Suur Teatriõhtu on 22 erineva lennu KG gümnaasistide sünergia.

Ta on 22 erinevat puslet ja kummalisel kombel sobituvad kokku ka erinevate aastate pusletükid. See sündmus ühendab kogu meie kooliperet, sest teatri teemal oskame kaasa rääkida lendudeüleselt ja ägedad rollid ei unune. Mulle on andnud teater loomingut täis sügised, peata olekud, hilisõhtused emotsionaalsed proovid ja unustamatu koostöö kõigi enda õpilastega. Aitäh teile, ma ei oleks see Marit, kui ma poleks sellest kõigest osa saanud.

Marit Tarkin, Suure Teatriõhtu peakorraldaja 1998 - 2014

Suurt Teatriõhtut ei ole võimalik määratleda.

Aga tean, et sellega südamest ja hingest seotud inimesed – nii korraldajad kui ka osalejad – saavad osa väga-väga erinevatest tundmustest. On joovastavat rõõmu ja lootusetusetunnet, on eufooriat ja ootamatuid eneseavastusi, on solvumisi ja leppimisi, on naeru ja nuttu, aga mis peamine – on meeletult koostegemiselusti ja kokkukasvamisi. Suur Teatriõhtu on tõeline tunnete virvarr.

Eve Tuisk, Suure Teatriõhtu peakorraldaja 2006., 2015., 2016. aastal

Suur Teatriõhtu õpetas unistama, katsetama, riskima ja edasi lendama!

Gita Siimpöög, 36. lend

Olime nagu tudengid ülikoolis, kes kolme aastaga läbisid bakalaureuse-, magistri- ja doktoriõppe. Siit seega teine tähendus Suurele Teatriõhtule – see oli klassi ühendav üritus.

Suur Teatriõhtu oli kõigile võimaluseks oma erioskuseid teistele näidata, kuid ka oma võimeid – nt esinemisioskuseid – arendada, sest teater on selle suhtes piiritu.

Laura Oolup, 36. lend

Suur Teatriõhtu on loomeinimeste kasvulava ja talentide hüppelaud. See on protsess, kus inimesed avastavad enesendeid, mille olemasolust neil varem võib-olla aimugi ei olnud, ja nii mõnegi jaoks on see olnud elumuutev.

Henri Rump, 36. lend

Kas see üritus meeldib sulle või mitte, sellest ei ole pääsu.

Kui sa ei tahtnud sellest mitte midagi kuulda, siis sa pidid praktiliselt kooli vahetama. "Suur Teatriõhtu tuleb paari kuu pärast, proovid hakka- vad!", "Suur Teatriõhtu on täna, kõik tulevad vaatama ikka, jah?", "Suure Teatriõhtu võitja oli teistest peajagu üle." Need on laused, mida sa kuuled enne üritust ja veel pikalt pärast õhtu lõppu. Pühendumus ja tahe teha ja mitte oma klassi alt vedada on kõigile nii tähtis.

Jako Jõgi, 37. lend



Suur

Teatriõhtu – loovus. Ma arvan, et parim asi, mida Kuressaare



Gümnaasium mulle pakkus, oli arendada ja treenida oma loovust ning Suur Teatriõhtu oli nähtavasti parim väljund selleks. Olgu lõpptööde hea või halb, kõige tähtsam oli meie jaoks olla huvitav, kas siis läbi lugude, mida me rääkisime, või läbi tegelaste, keda me kehastasime.

Morten Mägi Ravn, 37. lend

Suur Teatriõhtu tähendab minu jaoks inimesi ja koostegemise rõõmu. See algab eest-

vedajatest ning nende isestust soovist luua osalejate jaoks imeline eneseväljendusviis. Kui lisada sellele andekad ja teotahetelised noored, tuleb kokku üks maheda atmosfääriga üritus, mis on arendav, vabastav ja unustamatu elamus kooliajast.

Gert Tammel, 38. lend

Suur Teatriõhtu 2014. 12.b etendus „Õhtusöök viiele“. Foto Gert Lutter

Minu jaoks kasvas Suur Teatriõhtu algusaastate armsast teatritegemise katsetustest üsna kiiresti päris teatriks. On olnud tegijaid, kelle tekstikoostamise oskus ja lisaks veel selle kõige laval läbielamine on

pakkunud fenomenalseid elamu- si. On olnud iseenda proovilepanekut ja ka lihtsalt äratagemist. Igal juhul on Suur Teatriõhtu üheks hetkeks pannud kõik gümnaasistid samale star-

dijoonel ja võimaldanud end otsida, enda tegemisi mõtestada. See on väärtus omaette!

Merle Rekaya, Suure Teatriõhtu asendamatu abiline



ST2015. 10.a „Programm“. Foto Gert Lutter

Kuressaare Gümnaasium ~ ja tahadki teatrit teha! Suur Teatriõhtu on võimalus, vabadus, loomingulisus.

Sissel-Maria Mägi, 37. lend

Tänapäevane teaduskirjandus ei anna antud nähtusele käibel olevate teooriatega seletust. Ka loodusseadustega ei ole Suurt Teatriõhtut võimalik selgitada. Suur Teatriõhtu on fenomen, mida ei peagi kirjeldama. Kes on seda kogunud, need teavad!

Mats Varik, 25. lend

Suur Teatriõhtu on enese näitamistung ja teeskklus uudsete kujude loome ja vaataja teadvuse avardamise teenistuses.

Genadi Noa, õpetaja

Suur Teatriõhtu on fiktsioon peegeldamas elu, ja vastupidi. Koht, kus fantaasial pole piire, ning inimesed, kellega koos kasvamine ning avastamine isennast.

Kaisa Tooming, 31. lennu vilistlane

Kui sind pole teatriõhtul, siis sind pole olemas. See on elukstev mälestus. See on päev, mille igal detailil on tähendus ja iga hetk on eriline.

Anneli Meisterson, KG endine huvijuht

Suur teatriõhtu on eelkõige üks suur teatrimaagia, mis andis võimaluse end väljendada. See on justkui loomingu ja argielu sild õpilaste ja õpetajate vahel.

Triin Kand, 32. lend

Need tunnid, mil teatriõhtu kestab, on talentide ja annete avaldumise aeg. See on väga eriline üritus, mis annab tiivad paljudele noortele ning inspireerib ja tõukab edasi neid, kellel see

väike „lüke“ teatri või näitlemisega süvitsi tegeleda veel saamata.

Hanna Martinson, 34. lend

Suur Teatriõhtu on koht, kus noor arenev inimolend saab otsa vaadata enda sees elavale loominguhingele. See on koht, kus tuleb mitmes mõttes enda mugavuspiiridest väljapoole vaadata ja tegemist oli minu jaoks vast kõige parktilisema karjääritestiga saamaks aru, kas minust võiks teatrilavadel asja olla.

Taavi Meier, 32. lend

Suur Teatriõhtu oli Kuressaare Gümnaasiumi värske kultuurihapnik, mida hingasid välja õpilased ise, kes lavalauadel oma lugusid jutustasid. See soe üritus, mis muutis iga aasta ühe nukra novembriõhtu pidulikuks galaks, püsib kindlasti praeguste

ja tulevaste vilistlaste mäludes kui üks meie kooli alustalasid.

Henri Kaus, 33. lennu vilistlane

Teatriõhtu oli kindlasti üks keskkoolis viibitud aja läbivaim teemasid, kus tähtsaks ei saanud mitte rollid ega lavastused, vaid ühine loominguline tarkamine ja koostöövõime proovilepanek.

Mihkel Vendel, 34. lend

Olen üks tõeliselt õnnelik inimene, et olen saanud oma väiksel moel olla osa Suure Teatriõhtu loost. Igal juhul saan kindlalt öelda, et see on mind läbi iga keharaku südamepõhjani mõjutanud ja liigutanud. See üritus on minu jaoks endiselt, ka aastaid peale kooli lõpetamist, üleelusuurune. Ilma naljata – see ongi imedemaa!

Riin Oeselg, 35. lend



Suur Teatriõhtu 2012. 10.a etendus „Tants läbi aastate“. Foto Gert Lutter